

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.865 van 15 september 2008
in de zaak XII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Equatoriaal-Guinese nationaliteit te zijn, op 29 februari 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 16 januari 2008 houdende het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die loco advocaat G. MULLENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1. Verzoeker is op 21 september 2004 het Rijk binnengekomen en verklaart zich vluchteling op 22 september 2004. Op 29 december 2004 neemt de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Bij beslissing van 17 maart 2005 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voornoemde beslissing van 29 december 2004. Vervolgens dient verzoeker op 18 april 2005 bij de Raad van State een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 17 maart 2005. Dit beroep is nog hangende.

2. Op 30 augustus 2006 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 16 januari 2008 wordt de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt aan verzoeker op 1 februari 2008 ter kennis gebracht.

3. Op 1 februari 2008 wordt aan verzoeker tevens een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Het betreft de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980).

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 21.03.2005.”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

2.1. Daar waar verzoeker in fine vraagt “verzoeker opnieuw te horen en verzoeker te erkennen in zijn hoedanigheid van vluchteling in de zin van de Conventie van Genève dd. 28 juli 1951” en “verzoeker minstens de subsidiaire bescherming te verlenen” dient opgemerkt te worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet uitspraak doet, bij wijze van arresten, als annulatierechter. De Raad is derhalve niet bevoegd om verzoeker een vluchtelingenstatuut toe te kennen of subsidiaire bescherming te verlenen. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep dit tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

2.2. Verwerende partij werpt een exceptie op dat verzoeker geen belang heeft bij het ingestelde beroep tot nietigverklaring van het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij stelt dat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel geen wijziging met zich meebrengt ten aanzien van de illegale verblijfssituatie van verzoeker en dat zij na een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel, verplicht is om een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten, af te leveren aan verzoeker.

Gelet op de nauwe verbondheid tussen enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten – verbondenheid die onder meer blijkt uit het feit dat beide beslissingen gelijktijdig werden genomen en werden opgenomen in één en dezelfde instructie – dient in casu te worden gesteld dat niet zonder meer kan worden gesteld dat verzoeker geen belang heeft bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij blijft verder in gebreke om aan te tonen op welke grond zij verplicht zou zijn om na een eventuele vernietiging van het bestreden bevel, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten. De exceptie inzake het gebrek aan belang bij de vordering tot nietigverklaring dient bijgevolg te worden verworpen.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht en de regels van behoorlijk bestuur omdat de bestreden beslissing niet is gemotiveerd en geen rekening houdt met het hangende beroep bij de Raad van State en met de regularisatie-aanvraag ingediend op 29 augustus 2006 en waaromtrent nog steeds geen beslissing werd genomen. Verzoeker stelt vervolgens dat de beslissing strijdig is met de regels van behoorlijk bestuur omdat hij gedurende een periode van 3,5 jaar gedoogd werd en er in deze “totaal geen initiatief” wordt ondernomen. Verzoeker stelt nog dat “ook de voormelde procedures voor de Raad van State kunnen voortaan in de termijn waarbinnen een redelijke administratie een beslissing dient te nemen omtrent het verblijfsstatus, kan in aanmerking worden genomen om de redelijkheid en de behoorlijkheid van het bestuur van de bestreden beslissing te toetsen”. Verzoeker verzoekt om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en dienvolgens de bestreden beslissing te vernietigen en dit omdat het bevel geenszins grondig is gemotiveerd. De gemachtigde van de minister heeft geen enkel onderzoek meer ingesteld in verband met zijn aangehaalde elementen waaruit blijkt dat hij recht heeft op subsidiaire bescherming. De bestreden beslissing is oppervlakkig en foutief gemotiveerd en het nemen van een dergelijke beslissing, “zonder enige aanleiding en na een periode van meer dan 3,5 jaar van volledig stilzwijgen” staat haaks op de regels die een behoorlijk bestuur kenmerken.

Ter adstructie van het middel zet verzoeker het volgende uiteen in zijn verzoekschrift:

“Schending van de motiveringsplicht en de regels van een behoorlijk bestuur

1.

Verzoeker stelt vast dat de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken zijn beslissing dd. 16.01.2008 totaal niet motiveert; opeens - zonder bijkomend onderzoek en meer 4 jaar nadat verzoeker uit vrees voor zijn leven Guinea is moeten verlaten - wordt de hier bestreden beslissing uitgevaardigd, zonder motivering, plus meer dan 3,5 jaar na de laatste beslissing dd. 21.03.2005 van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, nadat verzoeker in het Rijk reeds gedurende die hele tijd werd gedoogd ;

Het is tevens opmerkelijk dat de hier bestreden beslissing totaal geen rekening houdt met de inmiddels op 18.04.2005 door verzoeker ingestelde verzoeken tot respectievelijk vernietiging en schorsing tegen de voormelde beslissing dd. 21.03.2005 van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, beroepen waaromtrent nog steeds geen arrest is tussengekomen;

2.

Tevens wordt er totaal geen rekening gehouden met de door verzoeker op 29.08.2006 ingediende regularisatieaanvraag overeenkomstig het toen geldende artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet van 15 december J 980;

Er wordt enkel gesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder erkend te zijn bij beslissing dd. 21.03.2005 van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ;

Op grond van deze niet-gemotiveerde beslissing zou verzoeker verplicht kunnen worden om het grondgebied te verlaten ;

Op 29.08.2006 heeft verzoeker via de Burgemeester te Lanaken een regularisatieaanvraag ingediend op basis van het toen geldende art. 9.3 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, waaromtrent nog steeds geen beslissing werd genomen ; op basis van deze aanvraag zou het mogelijk zijn dat verzoeker toch in het Rijk kan verblijven ;

De alhier bestreden beslissing dd. 16.01.2008 van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken houdt hiermee geen rekening en is dan ook genomen met machtsoverschrijding ;

3.

Ook is het strijdig met de regels van een behoorlijk bestuur om tegenover verzoeker gedurende een periode van 3,5 jaar (van 21.03.2005 zijnde de datum van de bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen tot aan de hier bestreden beslissing dd. 16.01.2008) de schijn te wekken dat verzoeker in het Rijk wordt gedoogd ; er wordt in deze periode - waarin verzoeker zich thans volledig heeft aangepast aan de Belgische maatschappij en zich volledig hierin heeft ingeburgerd - totaal geen initiatief ondernomen; ook de voormelde procedures voor de Raad van State kunnen voortaan in

de termijn waarbinnen een redelijke administratie een beslissing dient te nemen omtrent het verblijfsstatus, kan in aanmerking worden genomen om de redelijkheid en de behoorlijkheid van het bestuur van de bestreden beslissing te toetsen ;

4.

Dat verzoeker daarenboven van oordeel is dat er wel degelijk voldoende vluchtmotieven voorhanden zijn evenals voldoende elementen om te voldoen aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Genève van 28 juli 1951), op grond waarvan verzoeker zijn vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming bewijst en tot op de dag van heden kan staven;

Verzoeker verzoekt om deze reden om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen ; (cfr. infra)

Dat verzoeker dienvolgens de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekt de bestreden beslissing dd. 16.01.2008 van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken te vernietigen.

De Gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken heeft volstrekt ten onrechte een bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan verzoeker en zulks geenszins grondig gemotiveerd; Verzoeker maakt op basis van de sub V genoemde redenen nog steeds recht op een subsidiaire beschermingsstatus; in de door hem aangehaalde argumenten zitten voldoende elementen om te voldoen aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Genève van 28 juli 1951), vermits verzoeker hierin een reëel risico bewijst op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming;

Hieromtrent weze opgemerkt dat desbetreffend geen enkel onderzoek meer werd ingesteld; Dit argument van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken is derhalve niet van die aard om aan verzoeker een bijlage 13, met name een bevel om het grondgebied te verlaten, te betekenen;

Verzoeker tast dan ook in het duister wat de resultaten van een eventueel onderzoek hebben opgeleverd en er ook geen bijkomend onderzoek werd verricht alvorens een beslissing werd genomen;

Huidig verzoek tot hoger beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen motiveert dat de motivering van de Gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken niet alleen fout is, doch ook oppervlakkig en gesteund op foute motieven; bovendien staat het nemen van een dergelijke beslissing, zonder enige aanleiding en na een periode van meer dan 3,5 jaar van volledig stilzwijgen, haaks op de regels die een behoorlijk bestuur kenmerken;

V. TEN GRONDE : DE SUBSIDIAIRE BESCHERMING

Dat verzoeker wel degelijk aangeeft dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet (subsidiaire bescherming)

Dat verzoeker in Guinea een persoonlijk risico loopt op ernstige schade;

De ernstige schade in casu is :

c) Ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict

De persoon en het leven van verzoeker worden in Guinea ernstig bedreigd als gevolg van willekeurig geweld in het intern gewapend conflict in Guinea;

Verzoeker diende na zijn aankomst in België een aanvraag tot verblijf in bij de Dienst Vreemdelingenzaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken uitmaakt, te 1000 Brussel, Koning Albert-II-laan, 6.

De binnenlandse politiek van Equatoriaal Guinea wordt vooral gekenmerkt door de dominante positie van President Obiang en de macht die m.n. zijn clan daar in politiek en bestuurlijk opzicht aan ontleent;

De etnische verdeeldheid in het land is aanzienlijk ; verkiezingen zijn niet vrij ; de laatste presidentsverkiezingen van december 2002 werden geboycot door de oppositie omdat een deel van hun leiders zich in de gevangenis of in ballingschap bevonden ; deze presidentsverkiezingen leidden tot een grote overwinning van President Obiang die een nieuwe regering benoemde;

De mensenrechtensituatie is slecht: de Bubi's op Bioko worden bij herhaling dwarsgezet (razzia's alom, krijgen geen banen etc. ; de oppositie kan zich niet openlijk manifesteren, ondanks de garanties van de grondwet;

Begin 2002 werd een groot aantal oppositieleden beschuldigd van een poging tot staatsgreep en gevangen genomen; de beschuldigten zijn oppositieleden vooral uit de partij FDR (Fuerza Democratica Republicana) ; deze partij wordt gedomineerd door de etnische groep Fang, die door de regering beschouwd worden als een bedreiging ; tijdens een grootschalige rechtzaak op Malabo,

- het Malabo proces -, stonden 144 personen terecht en werden 65 van hen schuldig bevonden aan poging tot staatsgreep ; Zij werden veroordeeld tot buiten-proportioneel zware gevangenisstraffen ; De arrestanten vertoonden tekenen van martelingen ; De bewijzen waren onvoldoende voor de veroordelingen ; Oppositieleider Juan Ondo Nguema stierf op de dag dat hij veroordeeld werd als resultaat van martelingen ; FDR leider Felipe Ondo Obiang stierf in de gevangenis in mei 2003 ;”

3.2. Verwerende partij repliceert in haar nota in essentie dat het middel niet ontvankelijk is, minstens niet gegrond is. Vooreerst wijst de verwerende partij erop dat de asielprocedure definitief werd afgesloten bij beslissing van 17 maart 2005 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat het beroep bij de Raad van State tegen deze beslissing geen schorsende werking heeft; dat op 1 februari 2008 de beslissing tot onontvankelijk verklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf aan verzoeker ter kennis is gebracht; dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet meer bevoegd is om zich uit te spreken over de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker; dat de vrees om terug te keren naar het land van herkomst een bevoegdheid is van de asielinstantie, niet van de verwerende partij.

3.3. In de repliekmemoire breidt verzoekende partij haar middel uit en beroept zij zich naast de schending van de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de regels van behoorlijk bestuur ook op artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van 4 november 1950 (hierna: EVRM) omdat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de slechte reputatie van Equatoriaal Guinea op het gebied van mensenrechten, dat verzoekers risico op vervolging omwille van zijn politieke gezindheid niet is beoordeeld in het bestreden bevel; dat verwerende partij de mogelijke schending van het artikel 3 EVRM niet heeft gemotiveerd. Verzoeker verwijst vervolgens naar rechtspraak van het Europees Hof en naar mensenrechtenrapporten.

3.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de motiveringsplicht dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de

bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (R.v.St., nrs. 164.171, 27 oktober 2006 en 172.821, 27 juni 2007).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en het feit dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingen-wet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft.

In de motivering van het bestreden bevel wordt verwezen naar artikel 7, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker niet als vluchteling werd erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op datum van 21 maart 2005.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met voornoemde wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen en dat die motivering draagkrachtig en bijgevolg afdoende en deugdelijk is.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Overigens blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker niet betwist dat hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en dat hij niet als vluchteling werd erkend op 21 maart 2005.

In zoverre verzoeker de mening is toegedaan dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en betreffende aanvraag nog steeds hangende is, dient te worden opgemerkt dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is verklaard op 16 januari 2008 en dat deze beslissing hem werd ter kennis gebracht op 1 februari 2008. De stelling dat het bestreden bevel er is gekomen “zonder enige aanleiding en na een periode van meer dan 3,5 jaar van volledig stilzwijgen”, mist bijgevolg feitelijke grondslag.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de procedure voor de Raad van State tegen de beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen “automatische” schorsende werking heeft en geen deel uitmaakt van de asiel-procedure. De procedure bij de Raad van State heeft geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen. Het indienen van het beroep tot nietigverklaring schort de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten niet op of verhindert niet dat na het beroep nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven.

In zoverre verzoeker van mening is dat hem geen bevel mocht worden gegeven nu hij gedurende een periode van 3,5 jaar werd gedoogd en er “totaal geen initiatief” werd genomen, dient opgemerkt te worden dat naar aanleiding van de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf op 17 maart 2005 door de Commissaris-generaal aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven en dat verzoeker vrijwillig gevolg diende te geven aan dit bevel. Het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan dit bevel impliceert dat hij nog steeds illegaal in het land verblijft, wat een strafbaar feit is dat geenszins het recht op verblijf verantwoordt. Het gegeven dat de aanwezigheid van verzoeker gedurende een periode werd

“gedoogd” en dat hij niet manu militari werd verwijderd, verhindert niet dat ten aanzien van verzoeker steeds opnieuw een verwijderings-maatregel of een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden genomen. Het is aan verzoeker zelf om gevolg te geven aan het bevel van 21 maart 2005. Indien hij dit bevel naast zich neerlegt en opteert om illegaal in het land te verblijven, kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid dat pas op 1 februari 2008 opnieuw een bevel wordt afgegeven, nadat een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is genomen, waarbij de aanvraag dateert van 30 augustus 2006.

Waar verzoeker de verwerende partij verwijt geen enkel onderzoek te hebben ingesteld in verband met zijn aangehaalde elementen waaruit blijkt dat hij recht heeft op subsidiaire bescherming, volstaat de vaststelling dat verzoeker kritiek geeft op de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingen-wet door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken onontvankelijk werd verklaard. In casu dient te worden opgemerkt dat betreffende beslissing niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep en dat de gemachtigde, voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, geen rekening dient te houden met de argumenten die verzoeker in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf heeft ontwikkeld, zodat dit betoog dienvolgens niet tot de nietigverklaring kan leiden van het thans aangevochten bevel. Bovendien bepaalt artikel 50 van de Vreemdelingenwet dat de vreemdeling die de subsidiaire bescherming wenst te verkrijgen een asielaanvraag dient in te dienen. Het bestreden bevel is genomen naar aanleiding van het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf en niet van een vraag om subsidiaire bescherming.

Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat het bestreden bevel niet afdoende gemotiveerd zou zijn en dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met het genomen bevel volstaat niet om de motivering te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Waar verzoeker opwerpt dat in het bestreden bevel geenszins rekening is gehouden of gemotiveerd is met betrekking tot zijn “recht op subsidiaire bescherming”, dient te worden vastgesteld dat, rekening houdende met voorgaande vaststellingen, het niet valt in te zien waarom de verwerende partij verzoekers “recht op subsidiaire bescherming” zou moeten betrekken bij de beoordeling van het thans bestreden bevel, waarvan verzoeker de motivering, met name : *“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Betrokkene werd niet erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 21.03.2005.”*, in casu niet betwist. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker met zijn betoog een schending van de door hem aangehaalde wetsbepalingen en beginselen, geenszins aannemelijk maakt.

Daarnaast moet nog worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen. Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus.

3.5. Waar verzoeker in zijn repliekmemoire zijn middel uitbreidt tot de schending van artikel 3 EVRM en bijgevolg een nieuw middel aanvoert dient vastgesteld te worden dat hij nalaat aan

te tonen dat deze van openbare orde is en dat hij deze niet in het inleidende verzoekschrift kon aanvoeren. Dergelijke middelen kunnen niet op ontvankelijke wijze voor het eerst in repliekmemoirie worden aangevoerd (R.v.St., nrs. 138.290, 9 december 2004 en 124.062, 9 oktober 2003).

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

Ch. BAMPS.